

*Нечитайло Б. В.,**аспірант кафедри адміністративної діяльності поліції  
Одеського державного університету внутрішніх справ*

## АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ В УКРАЇНІ

**Анотація.** Стаття присвячена дослідженню стану адміністративно-правового забезпечення діяльності суб'єктів запобігання та протидії домашньому насильству в Україні на сучасному етапі вітчизняної правозастосовної практики. Встановлено, що не повною мірою нормативно врегульовано питання міжвідомчої співпраці органів Національної поліції з іншими суб'єктами. Для забезпечення міжвідомчої співпраці щодо реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі на місцевому рівні, узгодженості заходів у цій сфері, підвищення їх ефективності, координації проведення інформаційно-просвітницьких заходів, розроблення пропозицій щодо вдосконалення законодавства та практики його застосування районними, районними у м. Києві і Севастополі держадміністраціями, виконавчими органами рад об'єднаних територіальних громад, міських, районних у містах (у разі їх утворення) рад пропонується нормативно визначити, що під час утворення дорадчих органів – місцевих координаційних рад, до складу включати уповноважених представників Національної поліції.

Зроблено висновок про те, що є виправдано тривалий час, а саме не пізніше однієї доби, який надається відповідним органам для інформування органу Національної поліції у разі звернення до цих органів особи, яка заявляє, що постраждала від насильства, та/або її законного представника. Одна доба для інформування уповноваженого підрозділу органу Національної поліції – це занадто великий час, за який можуть наступити невідворотні події та наслідки у відношенні потерпілої особи. Відповідно, запропоновані зміни щодо термінів та способів інформування.

Запропоновано доповнити алгоритм орієнтовних невідкладних дій працівника чергової служби (Додаток 1 до Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України) пунктом «Домашнє насильство і насильство за ознакою статі», з відповідним переліком дій.

**Ключові слова:** суб'єкти запобігання та протидії домашньому насильству, органи Національної поліції України, насильство у відношенні жінок та дітей, реагування.

**Постановка проблеми.** З метою приведення національного законодавства до загально визнаних міжнародних вимог щодо забезпечення прав людини в Україні досить швидко оновлюється та доповнюється законодавство з різних сфер життя та діяльності суб'єктів правовідносин. Однією з новел нормативного врегулювання суспільних відносин є врегулювання проблеми домашнього насильства, вирішення якої здійснюється шляхом прийняттям нормативно-правових актів у вказа-

ному напрямку та напрацюванням відповідної практики їх застосування. Одним з основних нормативно-правових актів цієї сфери суспільних відносин є Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», прийнятий 07 грудня 2017 року, яким визначено організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спрямовані на захист прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства, у тому числі визначені суб'єкти, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству [1].

Метою цієї наукової статті виступає встановлення стану адміністративно-правового забезпечення діяльності, сукупності повноважень окремих суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, внесення пропозицій щодо доповнення вказаних повноважень.

Аналіз наукових публікацій. Питанням дослідження повноважень суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, присвятили свою увагу такі теоретики та практики, як Н.В. Аніщук, О.В. Бойко, А.Б. Блага, В.М. Бондаровська, Т.І. Возна, Ф.К. Думко Ф.К., О.В. Ковальова, М.В. Корнієнко, О.О. Кочемировська, К.Б. Левченко, Ю.В. Лисюк, О.О. Небрат, С.В. Фролова, Х.П. Ярмакі

**Виклад основного матеріалу.** Попри увагу з боку медіа, дискусії в соціальних мережах, нові прийняті закони та заходи, які приймаються для боротьби з гендерно зумовленим насильством, насильство у відношенні жінок залишається розповсюдженим і водночас вкрай замовчуванним явищем в Україні [2, с. 17].

Згідно з одним з досліджень, проведених у 2018 році, щорічно стають жертвами фізичного, сексуального чи емоційного насильства вдома більше мільйона українських жінок (при цьому в Україні проживає близько 23 мільйонів дорослих жінок) [2, с. 12].

У п. 59 пояснювальної доповіді до Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (CETS № 210) висувається вимога щодо забезпечення реагування на всі форми насильства, передбачені Конвенцією, в такому порядку, який дозволить відповідним державним органам належним чином запобігати, розслідувати, притягувати до відповідальності й забезпечувати правовий захист жертвам таких актів насильства [3, с. 83].

На виконання європейських та міжнародних зобов'язань Україна прийняла Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», ч. 1 ст. 6 якого визначає, що суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, є:

1) спеціально уповноважені органи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

2) інші органи та установи, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

3) загальні та спеціалізовані служби підтримки постраждалих осіб;

4) громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах.

При цьому згідно з ч. 2 ст. 6 вказаного Закону спеціально уповноваженими органами у сфері запобігання та протидії домашньому насильству є:

1) центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

2) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

3) Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, у тому числі їх структурні підрозділи, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству;

4) сільські, селищні, міські, районні у містах (у разі їх створення) ради, їх виконавчі органи, до повноважень яких належить здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

Але згідно з п. 2 ч. 3 вказаної статті уповноважені підрозділи органів Національної поліції України відносяться лише до інших органів та установ, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству [1].

Що стосується координації взаємодії суб'єктів на місцевому рівні, то згідно з п. 19. порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі, затвердженого постановою КМУ від 22 серпня 2018 р. № 658, голова районної, районної у м. Києві і Севастополі держадміністрації визначає заступника голови, який є координатором з питань здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці [4].

При цьому, враховуючи те, що на органи Національної поліції України покладено основний тягар безпосереднього невідкладного реагування на випадки вчинення домашнього насильства, на наш погляд, у ст. 25 зазначеного Порядку взаємодії не врегульованим є питання міжвідомчої співпраці поліції з іншими суб'єктами. Так, для забезпечення міжвідомчої співпраці щодо реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі на місцевому рівні, узгодженості заходів у цій сфері, підвищення їх ефективності, координації проведення інформаційно-просвітницьких заходів, розроблення пропозицій щодо вдосконалення законодавства та практики його застосування районними, районними у містах Києві і Севастополі держадміністраціями, виконавчими органами рад об'єднаних територіальних громад, міських, районних у містах (у разі їх утворення) рад утворюються дорадчі органи – місцеві координаційні ради, до складу яких входять уповноважені представники місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування,

прокуратури та суду, громадських об'єднань, релігійних організацій, міжнародних та іноземних неурядових організацій (за згодою) [4]. Але до вказаних дорадчих органів – місцевих координаційних рад, не входять уповноважені представники Національної поліції, на рівні з місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, прокуратури та суду. Це може відобразитися на якості роботи дорадчого органу, в якому не оголошується позиція поліції щодо проблематики запобігання та протидії домашньому насильству.

Також не є виправданим тривалий час, який надається для інформування органу Національної поліції. Так, згідно з абзацом другим п. 33 вказаного Порядку «у разі звернення особи, яка заявляє, що постраждала від насильства, та/або її законного представника уповноважена особа, визначена відповідно до абзацу першого п. 20 або п. 23 цього Порядку, не пізніше однієї доби інформує уповноважений підрозділ органу Національної поліції про звернення особи та/або її законного представника із заявою про вчинення насильства за допомогою телефонного зв'язку, електронної пошти. Аналогічні строки інформування вказані у абз. 2 п. 34, п.п. 2 ст. 35 вказаного Порядку [4].

Одна доба для інформування уповноваженого підрозділу органу Національної поліції – це занадто великий час, за який можуть наступити невідворотні події та наслідки щодо потерпілої особи. Також інформування електронною поштою може дати похибки щодо своєчасного ознайомлення з інформацією та реагування на неї. Відповідно, будуть запропоновані зміни щодо термінів та способів інформування.

Необхідно зазначити, що під час організації діяльності органів Національної поліції щодо запобігання та протидії домашньому насильству держава загалом спирається на вимоги міжнародного права. Так, пунктом «с» ст. 4 Декларації про викорінення насильства щодо жінок, яка проголошена резолюцією Генеральної Асамблеї ООН № 48/104 від 20 грудня 1993 року, передбачено, що держави повинні приділяти належну увагу питанням попередження та розслідування актів насильства щодо жінок та покарання за них відповідно до національного законодавства, незалежно від того, вчинені такі акти державою чи приватними особами [5].

Одним з уразливих суб'єктів домашнього насильства є діти. Так, відповідно до Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року держави-учасниці вживають всіх необхідних законодавчих, адміністративних, соціальних і просвітніх заходів з метою захисту дитини від усіх форм фізичного та психологічного насильства, образи чи зловживань, відсутності піклування чи недбалої і брутального поводження та експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, з боку батьків, законних опікунів чи будь-якої іншої особи, яка турбується про дитину [6].

Законодавець наділив Національну поліцію достатніми повноваженнями. Так, відповідно до п. 18 ч. 1 ст. 23 «Основні повноваження поліції» Закону України «Про Національну поліцію» поліція відповідно до покладених на неї завдань вживає заходів для запобігання та протидії домашньому насильству або насильству за ознакою статі [7].

Згідно з ч. 1 ст. 10 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» до повноважень уповноважених підрозділів органів Національної поліції України у сфері запобігання та протидії домашньому насильству належать:

1) виявлення фактів домашнього насильства та своєчасне реагування на них;

2) прийом і розгляд заяв та повідомлень про вчинення домашнього насильства, у тому числі розгляд повідомлень, що надійшли до кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, вжиття заходів для його припинення та надання допомоги постраждалим особам з урахуванням результатів оцінки ризиків у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спільно з Національною поліцією України;

3) інформування постраждалих осіб про їхні права, заходи і соціальні послуги, якими вони можуть скористатися;

4) винесення термінових заборонних приписів стосовно кривдників;

5) взяття на профілактичний облік кривдників та проведення з ними профілактичної роботи в порядку, визначеному законодавством;

6) здійснення контролю за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії;

7) анулювання дозволів на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власникам у разі вчинення ними домашнього насильства, а також вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством;

8) взаємодія з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, відповідно до статті 15 цього Закону;

9) звітування центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, про результати здійснення повноважень у цій сфері у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству.

Згідно зі ст. 2. вказаного Закону уповноважені підрозділи органів Національної поліції України здійснюють повноваження у сфері запобігання та протидії домашньому насильству з урахуванням міжнародних стандартів реагування правоохоронних органів на випадки домашнього насильства та оцінки ризиків [7].

Поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи [1], що відповідає положенням п. 258 пояснювальної доповіді до Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (CETS № 210), який надає право відповідальним правоохоронним органам на вхід до приміщення, в якому перебуває особа під загрозою [3, с. 115].

Виникає практичне запитання: «Чи вистачає повноважень суб'єктам, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, для якісного виконання своїх обов'язків?». На наш погляд, законодавством загалом на достатньому рівні врегульована сукупність вказаних повноважень та їх достатньо для забезпечення реагування на факти насильства та поновлення порушених прав громадян, але нормативно-правова база потребує певного коригування, уточнення. При цьому проблема полягає на цей час не стільки у нормативному врегулюванні реагування на проблеми домашнього насиль-

ства, скільки в якісному виконанні своїх обов'язків суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, достатньому фінансуванні діяльності спеціально уповноважених органів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, інших органів та установ, на які покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, а також загальних та спеціалізованих служб підтримки постраждалих осіб.

На наш погляд, основою запобігання (профілактики) домашньому насильству є невідворотність притягнення до відповідальності, покарання, вжиття своєчасних та адекватних заходів реагування на вказані прояви насамперед з боку органів Національної поліції. Подальші кроки щодо надання різного виду допомоги постраждалим з боку інших різних служб є вторинними та у разі nereагування (неналежного реагування) поліції не мають належного ефекту ні щодо правопорушника, ні щодо постраждалої особи. Відповідно, поки не буде забезпечено належного реагування органів Національної поліції щодо правопорушника, не буде суттєвого прогресу у зниженні кількості фактів домашнього насильства.

Водночас можна спрогнозувати подальший ріст конфліктності та насильства у відношенні жінок та дітей з боку чоловіків по мірі реального вирівнювання прав та можливостей жінок у порівнянні з чоловіками, усвідомлення дітьми можливості протидії непедагогічним виховним впливам з боку батьків, особливо чоловіків. Руйнування традиційної домінуючої моделі у поведінці чоловіків щодо жінок, дітей, відсутність впливу на виховний процес чоловіками стосовно дітей репресивними (непедагогічними) заходами може потягнути небажання чоловіків продовжувати сімейні відносини. Все це, відповідно, призводить до збільшення розлучень, обсягу виховного навантаження на матерів та їх батьків. На нашу думку, вказана проблема має розглядатися педагогами, психологами, соціологами та іншими фахівцями. Відповідно, загострення стосунків між членами сімей в період перерозподілення соціальних ролей членів сім'ї потягне за собою підвищення конфліктності та насильства.

При цьому під час організації реагування відомча нормативно-правова база органів поліції не повною мірою враховує Порядок взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі, затверджений постановою КМУ від 22 серпня 2018 р. в частині порядку реагування під час надходження заяви чи повідомлення про вчинення насильства, викладені у пунктах 36, 37 вказаного Порядку. Так, в Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України, затвердженої наказом МВС від 27.04.2020 № 357 [8], відсутній алгоритм орієнтовних невідкладних дій працівника чергової служби у разі надходження заяви чи повідомлення про вчинення домашнього насильства і насильства за ознакою статі.

Пункт 36 вказаного Порядку передбачає, що у разі звернення до уповноваженого підрозділу органу Національної поліції особи, яка заявляє, що постраждала від насильства, посадова особа такого органу:

2) для організації надання медичної допомоги постраждалій особі (у разі потреби) залежно від її стану викликає бригаду екстреної (швидкої) медичної допомоги або інформує відповідний заклад охорони здоров'я;

3) для невідкладного надання психологічної допомоги інформує відповідний центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, центр соціально-психологічної допомоги, притулок для постраждалих осіб або мобільну бригаду соціально-психологічної допомоги постраждалим особам (у тому числі шляхом виклику психолога), у разі потреби направляє її до притулку для постраждалих осіб або іншого закладу, що надає послугу притулку;

4) у разі, якщо постраждалою від насильства або кривдником є дитина, або постраждала особа звернулася разом із дитиною не пізніше однієї доби, інформує відповідну службу у справах дітей за допомогою телефонного зв'язку, електронної пошти;

7) у разі, якщо постраждалою від насильства особою або кривдником є недієздатна особа або особа, цивільна дієздатність якої обмежена, вживає заходів для належного реагування поліцейських на факт насильства та його припинення. До виїзду на місце події можуть залучатися представники центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, мобільних бригад соціально-психологічної допомоги постраждалим особам, фахівці із соціальної роботи.

Відповідно до пункту 37 Порядку у разі звернення до уповноваженого підрозділу органу Національної поліції особи, яка заявляє про факт насильства стосовно іншої особи, або надходження інформації від інших суб'єктів щодо отримання заяви чи повідомлення про вчинення насильства посадова особа цього органу:

– приймає письмове повідомлення;

– вживає заходів для належного реагування уповноваженого підрозділу органу Національної поліції на факт насильства та його припинення. До відвідування місця події можуть залучатися представники центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, мобільних бригад соціально-психологічної допомоги постраждалим особам, фахівці із соціальної роботи;

– у разі підтвердження факту насильства вживає інших заходів стосовно постраждалої особи та кривдника відповідно до пункту 36 цього Порядку.

Заходи, передбачені цим пунктом, здійснюються також у разі виявлення уповноваженим підрозділом органу Національної поліції фактів насильства [4].

Враховуючи положення пунктів 36, 37 Положення [4] у висновках до статті будуть запропоновані зміни до Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України, затвердженої наказом МВС від 27.04.2020 № 357 [8].

**Висновки.** По-перше, законодавством загалом на достатньому рівні врегульована сукупність повноважень суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, повноважень достатньо для забезпечення реагування на факти насильства та поновлення порушених прав громадян, але нормативно-правова база потребує певного коригування, уточнення. При цьому проблема полягає на цей час не стільки у нормативному врегулюванні реагування на проблеми домашнього насильства, а в якісному виконанні своїх обов'язків зазначеними суб'єктами згідно з чинною нормативно-правовою базою, достатньому фінансуванні діяльності спеціально уповноважених органів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, інших органів та установ, на які

покладаються функції із здійснення заходів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, а також загальних та спеціалізованих служб підтримки постраждалих осіб.

По-друге, абзац другий пункту 33, абзац другий пункту 34, підпункт другий пункту 35 Порядку взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі, затвердженого постановою КМУ від 22 серпня 2018 р., сформулювати у редакції, відповідно до якої у разі звернення особи, яка заявляє про факт насильства стосовно іншої особи, або надходження інформації від інших суб'єктів щодо отримання заяви чи повідомлення про вчинення насильства уповноважена особа, визначена відповідно до абзацу першого пункту 20 або пункту 23 цього Порядку, негайно, але не пізніше однієї години інформує уповноважений підрозділ органу Національної поліції про отримання повідомлення про вчинення насильства за допомогою телефонного зв'язку, з дублюванням повідомлення електронною поштою.

По-третє, алгоритм орієнтовних невідкладних дій працівника чергової служби (додаток 1 до Інструкції з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України, затвердженої наказом МВС від 27.04.2020 № 357) [8] доповнити пунктом:

«Домашнє насильство і насильство за ознакою статі»

1. Зареєструвати повідомлення в установленому порядку;

2. Направити на місце події СОГ та інші наряди поліції;

3. Негайно доповісти начальникові органу (підрозділу) поліції, його заступникам (відповідно до розподілу функціональних обов'язків), відповідальному органу (підрозділу) поліції (начальнику СРПП).

4. Для організації надання медичної допомоги постраждалій особі (у разі потреби) залежно від її стану викликає бригаду екстреної (швидкої) медичної допомоги або інформувати відповідний заклад охорони здоров'я;

5. Для невідкладного надання психологічної допомоги інформувати відповідний центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, центр соціально-психологічної допомоги, притулок для постраждалих осіб або мобільну бригаду соціально-психологічної допомоги постраждалим особам (у тому числі шляхом виклику психолога);

6. У разі, якщо постраждалою від насильства або кривдником є дитина, або постраждала особа звернулася разом із дитиною, інформувати відповідну службу у справах дітей за допомогою телефонного зв'язку, електронної пошти;

7. У разі, якщо постраждалою від насильства особою або кривдником є недієздатна особа або особа, цивільна дієздатність якої обмежена, вживати заходів для організації належного реагування поліцейських на факт насильства та його припинення. Про подію повідомляти представників центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, мобільних бригад соціально-психологічної допомоги постраждалим особам, фахівці із соціальної роботи.

8. У разі звернення особи, яка заявляє про факт насильства стосовно іншої особи, або надходження інформації від інших суб'єктів щодо отримання заяви чи повідомлення про вчинення насильства вживати заходів для належного реагування на факт насильства та його припинення. До відвідування місця події

повідомляти представників центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, мобільних бригад соціально-психологічної допомоги постраждалим особам, фахівців із соціальної роботи.

*Література:*

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#Text> (дата звернення: 02.01.2021).
2. Не частное дело. Домашнее и сексуальное насилие в отношении женщин на востоке Украины, Amnesty International, 2020. С. 14. URL: <https://www.amnesty.org/download/Documents/EUR5032552020RUSSIAN.PDF>.
3. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами та пояснювальна доповідь. Стамбул (Туреччина). 11.V.2011, Київ: «К.І.С», ТОВ «Дорадо-Друк» 2014. 194 с. URL: <https://rm.coe.int/CoERMPublicCommonSearchServices/DisplayDCTMContent?documentId=0900001680093d9e>.
4. Порядок взаємодії суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству і насильству за ознакою статі: постанова КМУ від 22 серпня 2018 р. № 658. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/658-2018-%D0%BF#top>.
5. Декларація об искоренении насилия в отношении женщин : провозглашена резолюцией Генеральной Ассамблеи ООН от 20.12.1993 № 48/104 от 20 декабря 1993 года. URL: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_506#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_506#Text) (дата звернення: 02.01.2021).
6. Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року. URL: [https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_021#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text) (дата звернення: 03.01.2021).
7. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19/conv#n162> (дата звернення: 03.01.2021).
8. Інструкція з організації реагування на заяви і повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події та оперативного інформування в органах (підрозділах) Національної поліції України, затвердженої наказом МВС від 27.04.2020 № 357. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0443-20#n467> (дата звернення: 08.01.2021).

**Nechytailo B. The state of administrative and legal support of the subjects of prevention and counteraction to domestic violence in Ukraine**

**Summary.** The article is devoted to the study of the state of administrative and legal support of the subjects of prevention and counteraction to domestic violence in Ukraine at the present stage of domestic law enforcement practice. It has been established that the issue of interdepartmental cooperation of the National Police with other entities is not fully regulated. To ensure interdepartmental cooperation on the implementation of state policy in the field of prevention and counteraction to domestic and gender-based violence at the local level, coordination of measures in this area, increase their effectiveness, coordination of informational and educational activities, development of proposals for improving legislation and practice district, district in mm. Kyiv and Sevastopol state administrations, executive bodies of councils of united territorial communities, city, district in cities (in case of their formation), it is proposed to stipulate that in the formation of advisory bodies – local coordination councils, to include authorized representatives of the National Police.

It is concluded that there is a justified long time, namely no later than one day, which is provided to the relevant authorities to inform the National Police in case of appeal to these authorities of the person who claims to be a victim of violence and / or his / her legal representative. person. One day to inform the authorized unit of the National Police is too long a time for inevitable events and consequences for the victim. Accordingly, changes are proposed in terms and methods of information.

It is proposed to supplement the algorithm of approximate urgent actions of the duty officer Annex 1 to the Instruction on the organization of response to statements and notifications of criminal, administrative offenses or events and prompt information in the bodies (units) of the National Police of Ukraine item “Domestic violence and gender-based violence” the corresponding list of actions.

**Key words:** subjects of prevention and counteraction to domestic violence, bodies of the National Police of Ukraine, violence against women and children, response.